

[Arbejdsministeren]

Men hvis man sammenligner beskæftigelseseffekten af de forskellige aktiveringsordninger for ledige – altså undersøger, hvor meget en given aktivitet gør for, at de ledige bliver bedre til at klare sig på arbejdsmarkedet, end hvis der ingenting var sket – er løntilskudsordningerne til de private virksomheder jo klart bedre end de andre ordninger. Mon vi ikke lige skulle passe på, at vi ikke kaster barnet ud med badevandet, men undersøge, om der er noget om snakken. Måske skal vi justere lidt på reglerne og være lidt mere opmærksomme på, hvordan det bliver styret, men indtil videre er jeg i alt fald ikke parat til at opgive systemet som sådant.

Fru Pia Christmas-Møller havde en meget dramatisk afslutning på sit indlæg – som i øvrigt var ganske udmærket, og jeg var helt enig i det – en dramatisk afslutning, der sagde noget i retning af, at hvis vi ikke fik en EF-løsning snart, så kunne det hele være hip som hap. Det var selvfølgelig en stærk udtalelse, men jeg er enig i den betragtning, der ligger bag – en betragtning, som også hr. Poul Nødgaard har været inde på i sit indlæg – at det er bydende nødvendigt, at vi meget hurtigt får en positiv afslutning af problemerne omkring Maastricht-aftalen. Det er vigtigt, at vi får løst det danske problem, og det er vigtigt, at vi får løst det engelske problem, for før det er sket, ved erhvervslivet i Europa ikke, hvor det hele bevæger sig hen. Derfor er man varsom med at tage nye initiativer, man er varsom med at investere, man tør ikke tro på fremtiden, og denne negative dyne skal vi have væk. Og den eneste måde, vi kan få den væk på, er ved at få afklaret forholdene i EF, så man i Europa ved, hvad retningen bliver i de kommende år.

Hr. Glønborg var inde på de problemer, der er for arbejdsløse, som går fra fuldtidsledighed til en periode med nogle få timers arbejde – var det ikke Gretes problemer i forbindelse med julehøjtiden? Jeg tror også, den konservative ordfører kommenterede dette spørgsmål.

Jeg vil blot her for god ordens skyld minde om, at vi jo faktisk er en række partier inklusive Kristeligt Folkeparti, der har indgået en aftale om, at vi skal have løst disse problemer med de supplerende dagpenge, så at man får en stigende indkomst til rådighed, hvis man tager flere timers arbejde.

Vi skal også have løst problemerne omkring sønehelligdagsreglerne, der efter min opfattelse ikke fungerer, som de skal. Det regner jeg med at vi får klaret forhandlingsmæssigt i løbet af foråret 1993, så vi kan få vedtaget nye regler, som kan træde i kraft i løbet af efteråret.

Til sidst nogle generelle bemærkninger om debatten her i dag om arbejdsløshedsproblemet. Det er sagt af flere, at det jo ikke er første gang og næppe heller bliver sidste gang, at vi har en debat om arbejdsløshedsproblemet. Så vidt jeg kan lytte mig frem til, er vores debatform imidlertid ved at skifte karakter og efter min opfattelse absolut i positiv retning. Jeg synes, der er ved at komme mere realisme ind i debatten.

Vi har efterhånden fået superoptimisterne trukket ned på jorden – og med superoptimisterne mener jeg dem, der har givet udtryk for, at bare man lige gjorde sådan her, ja, så var arbejdsløshedsproblemet løst i løbet af ganske kort tid. Sådanne superoptimister hører vi ikke så meget til mere, og det tror jeg simpelt hen skyldes, at når nogle forsøger at give udtryk for sådanne synspunkter, siger befolkningen ganske enkelt til dem: Altså, enten har du ikke forstået noget af det hele, eller også er du fuld af løgn.

På den anden side skal vi være meget forsigtige med at give superpessimisterne – altså personer, der ikke tror på, at der overhovedet er mulighed for at gøre noget – for meget vind i sejlene. Det er naturligvis rigtigt – og det tror jeg de fleste her vil erkende – at vi ikke kan afskaffe arbejdsløsheden gennem lovgivning i Folketinget; men det er jo ikke ensbetydende med, at det er helt ligegyldigt, hvad vi gør herinde. De beslutninger, vi træffer i Folketinget, er i høj grad afgørende for, hvilke beslutninger der bliver truffet rundt om i de enkelte virksomheder, og dermed også afgørende for, hvor mange mennesker der er beskæftiget rundt omkring på vores virksomheder.

Vi kan ikke løse arbejdsløshedsproblemet, slet ikke her og nu gennem lovgivning i Folketinget, men vi kan påvirke mulighederne og også påvirke mulighederne sådan, at det ikke er urealistisk at forestille sig, at vi i løbet af et antal år får noget, der ligner fuld beskæftigelse i Danmark. Og med fuld beskæftigelse mener jeg en situation, hvor ingen i længere tid behøver forgæves at søge efter arbejde.